

Životopis Daniela Říčana

Daniel Říčan se narodil roku 1950 do rodiny evangelického faráře ze Suchdola nad Odrou a víra jej formovala celý život. To z něj v té době automaticky udělalo občana druhého řádu, což pocítil i ve škole. Pan učitel třeba řekl: „My něco Danielovi zazpíváme,“ a začali zpívat nějakou budovatelskou píseň, aby věděl, že on je ten, proti kterému se to zpívá.

Chvilí chodil do Pionýra, který mu přišel absolutně nezajímavý, ale poté se dostal k časopisu Vpřed, příběhům Rychlých šípů apod., což jej zcela pohltilo. Jako dítě faráře byl veden k tomu, že by se měl člověk správně chovat a ctít určitá pravidla, a tento nový svět s tím byl zcela v souladu.

Zjistil, že v obci je turistický oddíl vedený skautem Jurou Bartoněm. S jeho pomocí založil v roce 1967 vlastní Turistický oddíl Junák patřící pod TJ Lokomotiva Suchdol. Vedl přibližně deset kluků a sbíral vše co souvisí se skautingem – odznáčky, příručky apod. Chodili na výpravy a v lesích za Suchdolem vybudovali svou první klubovnu.

S jarem roku 1968 přišlo uvolnění poměrů a tím i legalizace skautingu. V blízké továrně Tonak Nový Jičín si nechali vyrobit první skautské klobouky, čímž upoutali dokonce pozornost reportérů na tradičním setkání u mohyly na Ivančeně.

Téhož roku jeli na druhý tábor, a sice k Čermenskému mlýnu. Jde o oblast za městem Vítkovem s rozsáhlou těžbou břidlice a zakázaným vojenským prostorem Libavá. Takže podnikali tajné výpravy do zakázaného území, prolézali různé šachty a štoly a zahrnovali je do svých táborových her.

V roce 1970 přišel další zákaz skautingu. Takže opět vstoupili do TJ Lokomotiva a pokračovali jako Tábornický oddíl mládeže (TOM), ačkoliv dělali to samé co předtím. Postavili si dokonce novou klubovnu a předseda MNV jim řekl: „Já vím, že vy jste tajní skauti.“ Ale nic se nestalo, protože jeho dcera k nim chodila také, dokonce pak byla jednou z vedoucích členek.

Daniel se v témže roce zúčastnil i Lesní školy, kde se díky instruktorům, z nichž někteří prošli komunistickými kriminály 50. let, seznámil s principy Woodcraftu. Když se vrátil, v nedalekém vojenském opravárenském závodě si s kamarády koupili tankové plachty a na sedlářském stroji ušili svá první típí. Pomohly mu i rady vzdáleného bratrance, který žil v Kanadě, a jako etnograf studoval tamní indiány.

Daniel byl také členem tzv. Archskautu, což bylo něco jako skauti-archiváři. Scházeli se tajně na chatě Skurečená v Beskydech, kde vytvářeli tematické sborníky. Při cestě na jedno takové

setkání však jeden ze skautů zemřel na mrtvici. Měl batoh plný skautských knih a Dan tak musel sedět na policii a snažil se neprozradit, za jakých okolností k tomu úmrtí došlo.

V civilním životě se Daniel kromě skautingu věnoval také archeologii, historii, dendrologii, ochraně přírody a meteorologii. Po pádu komunismu v roce 1989 založil s přáteli Muzeum městyse a Muzeum Moravských bratří, které dnes navštěvují turisté z celého světa. Je také vášnivým sběratelem, muzejníkem, publicistou, cestovatelem a významným patriotem Suchdola nad Odrou. Jeho životním krédem je nápis ze štítu Jana Lucemburského – „Ich dien/Já sloužím“. Také je podle něj dobré pamatovat na toto známé moudro: „Pokud národ nezná své dějiny, tak je nucen opakovat chyby svých předků.“